

Koerier en spion

Na een tijdje als ordonnans (koerier) gewerkt te hebben kreeg Jaap Rus de opdracht te spioneren. Zo moest hij militaire objecten in kaart brengen. Mijn vader had een Straßenerlaubnis-mouwband, buitgemaakt door het verzet, die hij zo nodig in spertijd kon gebruiken. Hij rapporteerde in eerste instantie aan zijn commandant Daan Kloosterman. Toen die in 1942 moest onderduiken, rapporteerde Jaap daarna aan zijn ondercommandant Marien de Groot. Jaap bleef wel boodschappen brengen van Daans echtgenote Maatje en van Marien de Groot naar Daans onderduikadres en vice versa.

Jaap bespioneerde Duitse transporten over het spoor rechtstreeks vanuit zijn huis en tuin. Verder observeerde hij onder meer munitiedepots die op vier plaatsen ingegraven waren in en tegen de Kattendijksedijk tussen Kattendijke en Goes. De schietbaan van Goes was onderdeel van hetzelfde Duitse militaire terrein als deze depots. Juist vóór de schietbaan was de weg afgesloten met een slagboom. Bij de slagboom op het terrein van de schietbaan was een gebouwde dat dienst deed als wachtpost. Ook de Goese Ortskommandant deed hier schietoefeningen. Een bunker zoals je die aantrof bij de Atlantikwall heeft mijn vader daar niet gezien. De compartimenten waarin de munitie lag, waren diep. Over die munitiedepots lag alleen grond met camouflagemateriaal, zodat deze als een verhoging in het landschap te zien waren. Er werd wacht gelopen door soldaten. Direct na de oorlog werd de schietbaan door de (Nederlandse) Binnenlandse Strijdkrachten (NBS of BS) gebruikt. Jaap heeft hier als BS'er ook zelf met een geweer leren hanteren.

Ook rapporteerde mijn vader Jaap in de zomer van 1943 aan Marien de Groot over een Duits zendstation ten zuiden van Goes richting 's-Gravenpolder. Het zendstation bevond zich in buurtschap De Groe, waar tegenwoordig de zuidelijke wijk Aria in Goes is. Jaap nam daar in een boomgaard - tussen de bomen door - vier zendmasten waar. De masten stonden gecamoufleerd achter een aantal hoge, bruine houten barakken. Er stond prikkeldraad omheen. Ook liepen er soldaten wacht. Uitgaande van de vermoedelijke hoogte van de barakken waar deze zendmasten bovenuit staken, waren de masten zo'n krappe twintig meter hoog. Ze stonden maximaal ongeveer honderd meter van elkaar, Om als langeafstandsnavigatiesysteem van vliegtuigen en schepen te dienen, hadden de masten wel honderd meter hoog moeten zijn met een afstand van iets van een kilometer tussen de zendmasten. Dat was niet het geval. Het leek dus om een 'gewoon' zend- en ontvangststation te gaan. Aan het einde van de oorlog tijdens de Slag om de Schelde waren de zendmasten weer verdwenen en hadden de soldaten zich teruggetrokken. Ook de hoge barakken waren weg.

Bron: Carla Rus- Breekbare Helden